

Č. 9991.

O b e c n í d á v k a z p ř e p y c h o v ý c h b y t ů: Je obytnou místností podkrovní komora, přístupná z půdy, nehodící se podle uznání stavební komise k trvalému obývání, která, jsouc opatřena nábytkem, slouží zpravidla jen k úschově věcí a toliko přechodně — též — k obývání?

(Nález ze dne 2. července 1932 č. 10.704.)

V ě c: Město Ú. proti okresnímu úřadu v Trutnově o dávku přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním příkazem městského úřadu v Ú. z 11. října 1929 byla Františku M. vyměřena dávka z přepychových bytů za dobu od 1. prosince 1928 do 30. listopadu 1929 částkou 200 Kč, ježto byt jeho v domě ... sestává z jedné neobytné místnosti (kuchyně) a 4 pokojů, a domácnost jeho má pouze dva členy, takže jedna místnost je zdanitelná.

Podané odvolání, v němž uplatňováno, že komora v podkroví není místností obytnou, městské zastupitelstvo zamítlo v podstatě z důvodu, že podkrovní místnost jest více než 10 m² veliká, souvislými stěnami a podlahou i stropem pro sebe uzavřena, opatřena oknem, dveřmi, že jsou v ní dvě postele, pohovka, skříň a kachlová kamna, a že se tedy jedná nepochybně o místnost obytnou; okolnost, že se jí používá také k uschově potravin, prádla, peřin a pod., nezbavuje ji oné vlastnosti, stejně jako další okolnost, že místnost tu stavební komise neuznala za obytnou, ježto zákony o stavebním ruchu zřizování a obývání takových místností připouštějí.

Žal. úřad dalšímu odvolání vyhověl, rozhodnutí obecního zastupitelstva zrušil a uznal, že st-l není povinen dávku platiti, neboť nerozhoduje jedině, jak jest místnost vybavena, nýbrž také k jakému účelu jest majitelem bytu určena. Provedeným šetřením pak bylo zjištěno, že místnost v domě st-lově, zřízená v podkroví, jest trvale používána jako spíže a skladiště k úschově potravin, šatstva a pod., a tohoto charakteru svého nemůže místnost ta pozbyti tím, je-li občasně po krátkou dobu v roce používána též k přespávání. O tom, že tento půdní prostor slouží podle svého určení jako spíž a skladiště, svědčí i okolnost ta, že v celém domě není žádné podobné místnosti, která při každém bytu jest samozřejma a nutná. Posléze bylo zjištěno, že přístup k této podkrovní světnici neděje se chodbou, odpovídající stav. řádu, nýbrž přímo z půdy přes vyčnívající trám; nemůže proto býti dovoleno podle předpisů stav. řádu obývání této místnosti, a již také z tohoto důvodu nemůže býti podle § 1 odst. 3 lit. b) pravidel pokládána označená místnost za místnost obytnou. Toto tvrzení st-le, že místnost podkrovní, o níž jde, nebyla podle předpisů stav. řádu uznána jako místnost obytná, nebylo ostatně ani obcí popřeno. Z těchto důvodů nemůže podkrovní místnost v domě st-lově býti zařazena mezi místnosti obytné a byt st-lův, pozůstávající pak pouze ze 3 obytných místností, nepodléhá dávce z přepychových bytů.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané obcí uvážil nss:

Na sporu jest otázka, sluší-li místnost v podkroví domu . . . pokládati za místnost obytnou ve smyslu § 1 pravidel o dávce z přepychových bytů v Ú. Žal. úřad odpověděl na otázku tu záporně. Vycházeje z právního názoru, že nerozhoduje jedině, jak místnost je vybavena, nýbrž také k jakému účelu jest majitelem určena, vzal za prokázáno, že sporné místnosti je trvale užíváno jako spíže a skladiště k úschově potravin, šatstva a pod., a na základě toho uznal ji za místnost, která podle § 1 odst. 3 lit. a) cit. prav. za místnost obytnou se nepokládá. K tomu podotkl, že sporná místnost nebyla ostatně podle stav. řádu uznána za místnost obytnou, a že tedy jest z dávky vyloučena také podle § 1 odst. 3 lit. b) cit. prav.

Pokud se týče prvního důvodu, uznal sice nss souhlasně se svou judikaturou (srov. Boh. A 5633/26), že pro otázku, sluší-li místnost pokládati za místnost obytnou čili nic, rozhoduje také dispozice majitele bytu, kterou ji určil k určitému účelu. Avšak určení to nelze posuzovati podle faktického užívání, nýbrž podle objektivních známek, v nichž určení to se projevuje, t. j. podle celkového vybavení a zařízení té které místnosti. V rozhodnutí obecního zastupitelstva bylo konstatováno a zúčastněnou stranou nebylo popřeno, že sporná místnost je zařízena jako obývací pokoj, jsou v ní dvě postele, pohovka, skříně. Podle svého objektivního vybavení jevila by se tedy místnost ona jako místnost obytná. Jestliže žal. úřad přes to uznal ji za místnost neobytnou jedině na základě toho, že se jí fakticky nepoužívá k obývání, nýbrž jako spíže, resp. skladiště, spočívá v tomto směru rozhodnutí jeho na mylném právním názoru. Okolnost, že v celém domě není jiné podobné místnosti, která prý při každém bytě je samozřejmá a nutná, je pro právní posouzení věci bez významu.

Žal. úřad, jak uvedeno, opírá se také o důvod, že jde ve smyslu § 1 odst. 3 lit. b) prav. o půdní prostor, který podle předpisů stav. řádu není dovoleno obývat. Pro tento závěr chybí však ve spisech náležitý podklad, neboť v tom směru nerozhoduje mínění stav. komise, jehož se zúčastněná strana ve svém rekursu dovolávala, nýbrž pouze ustanovení stav. konsensu po případě užívacího povolení stav. úřadu; jakým způsobem bylo však těmito akty o sporné místnosti disponováno, žal. úřad nezjistil. V tomto druhém směru je tedy nař. rozhodnutí podstatně vadné.

Č. 9992.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: * O případ dalšího propůjčení koncese hostinské ve smyslu odst. 6. a 7. § 18 živn. ř. jde a rekursní právo společenstva je tedy vyloučeno i tehdy, když koncese byla propůjčena v omezenějším rozsahu (§ 16 živn. ř.), než v jakém byla v téže místnosti dosud provozována, pokud jen omezením tím nebyla dotčena povaha dosavadní živnosti.

(Nález ze dne 1. září 1932 č. 10.837.)